1. FLEETWOOD MAC – Man of the world

Een nostalgische opener uit april 1969, onder leiding van blueslegende Peter Green brengt Fleetwood Mac deze rauwe parel uit op het korte Immediate Records-label – hun enige single daar. Green schreef het tijdens een emotioneel dieptepunt, en dat voel je in zijn stem en gitaar. Het nummer werd zelfs na 50 jaar weer live gespeeld tijdens de Australische tour van 2019 – een triomf van nostalgie en blueskracht.

CULTUUR	Een huis vol muziek, in een dorp vol vragen – het Evertshuis als cultureel strijdtoneel.
UITSPRAAK	Als politiek bokst met zichzelf, kijkt niemand meer naar de klok.
CO-ORIGINELE	Van prelude tot puls – Chopin kreeg discoballen op z'n notenbalk.
HITMIX	Van blues tot bubblegum, met ambient, soul en symfonische zijsprongen.

2. ORIGINELE: BARRY MANILOW – Could it be magic

Could it be Magic, als het aan Barry Manilow ligt dan zeker! Barry leefde in een studio-appartement in Manhattan toen hij Chopins Prelude in C-mineur bespeelde — en prompt een popklassieker schreef. Hij wilde een Hey Jude-achtige opbouw met een emotionele climax en verwerkte Chopins stereoos in de intro én afsluiting. Symfonisch, dramatisch en intiem in één adem.

Vervolgens pakt Donna Summer, Manilows compositie en giet 'm in de Moroder-discomaler: funky strijkers, hypnotiserende beats en velvet vocals. Het resultaat? Een zwoele, nachtelijke clubknaller waar de dansvloer spontaan van opvlamt — en de diva in volle glorie schittert.

3. COVER: DONNA SUMMER – Could it be magic

Er was eens… een huis. Niet zomaar een huis, maar een huis dat klonk als muziek, rook naar vers toneel en voelde als een warme plak cake na een boekenclub.

Maar op een zekere donderdagavond — jawel, eentje met zwoele zomerlucht en verhitte raadszalen — ging het licht in dat huis knipperen. Niet door een stroomstoring, maar door bestuurlijke kortsluiting.

Aan weerszijden van het gemeentehuis stond het publiek. Niet voor een première, maar voor protest. Zingend. Met een spreuk die klonk als een echo van het verleden: "Het Evertshuis is ons huis." Geen opera, wel drama.

Binnen zaten de spelers van een andere voorstelling. Eén met spreadsheets, beleidsnota's en een wethouder die vond dat pianodocenten ook prima konden teleporteren naar verre kernen. Want hé, een vleugel is toch gewoon een draagbaar instrument, niet?

Het huisbestuur was al van het podium gestapt. Voelde zich geen acteur meer, maar rekwisiet. En buiten keken de oude muziekkorpsen vanuit de coulissen toe. Die zijn er immers niet meer.

Er werd gesproken over geld, over muren die scheuren, en plannen zonder dak. Over cultuur die je niet kunt laten rondrijden als een snackbar op wielen. En over de wens dat cultuur geen sluitpost is, maar een hartslag.

Eén ding werd duidelijk: het verhaal is nog niet uit. Maar als iedereen het script even herleest, kunnen we misschien eindigen met een happy end — zonder dat het doek ooit echt hoeft te vallen.

CULTUUR – Het Evertshuis en haar toekomst via de visie van de wethouder

Donderdagavond 5 juni ging er voor de tweede maal een protestmars door het dorp met de eis om de culturele functies van het Evertshuis voor de hele gemeente te kunnen behouden. De groep protesteerders vormde aan beide zijden van de ingang van het gemeentehuis een haag om de arriverende wethouder, de raadsleden en commissieleden toe te zingen met de spreuk: “Het Evertshuis is Ons Huis”.
Waarom waren deze mensen op de been hiervoor? Omdat er in het nabije verleden verontrustende feiten ontstonden door onenigheid over het voortbestaan van het Evertshuis in zowel culturele als in financiële vorm. Ondergetekende was erbij en geeft hier een niet geheel objectief verslag van zowel de gebeurtenissen voorafgaand aan dit hete avondje in het gemeentehuis als wel de aangedragen visie van de wethouder en de meningen hierover van de partijvertegenwoordigers tijdens deze vergadering met maar één agendapunt; de toekomst van het Evertshuis als hét centrum voor culturele zaken in onze gemeente. Twee besturen lagen met elkaar in de clinch hierover. Het bestuur van dat Evertshuis en het College van B&W. Het bestuur van hetEvertshuis heeft haar functies neergelegd omdat zij zich in het overleg niet als een volwaardige gesprekspartner voelden, maar meer als een klankbord dat alleen incasseert en niet mee mag denken.

Er is volgens de wethouder sprake van een te eenzijdige invullen van taken die niet allemaal de andere kernen bereiken. Zo moeten bv. Muzieklessen ook in die andere kernen kunnen plaatsvinden, dichter bij de kinderen die hier aan mee willen doen. Dit alleen al was volgens andere politici geen goed idee en zelfs een onderdeel van de onhandige en onpraktische visie van de wethouder. Je kunt niet als muziekdocent steeds maar heen en weer rijden met bv. Een piano. De cliënten moeten wel een afstandje kunnen en willen afleggen voor bv. de muziekles.

Een ander nogal rammelend onderdeel vormden de financiën. Volgens het bestuur van het Evertshuis speelde de organisatie quitte en waren er geen verliezen. De adder zat hem in het feit dat de gemeente al 10 jaar geen fatsoenlijk onderhoud heeft gepleegd en dat dat een gezond cultureel klimaat bemoeilijkt. Bodegraven-Reeuwijk geeft van alle Nederlandse gemeenten het laagste bedrag uit per inwoner aan cultuur. In deze vergadering vlogen oude en nieuw voor te stellen mogelijke bedragen in het rond.

Het was zeker duidelijk dat de wethouder geenszins ter tafel kwam met een werkbare visie, maar wel gezorgd heeft voor onrust en angst voor nog meer kaalslag wat betreft cultuur in onze gemeente. De wens van de meeste partijen was om niet te tornen aan de bestaande culturele uitingen die hier betaald en georganiseerd worden zoals theatervoorstellingen, korenfestivals, de bibliotheek en muzieklessen. Maar ook om samen tot een betaalbaar plan te komen waar best wel wat geld voor gebruikt mag worden. Er zijn al twee muziekkorpsen ter ziele gegaan naast ook het Kaasmuseum. En muzieklessen zijn duur, maar blijven hopelijk beschikbaar in het Evertshuis.

Andere kernen hebben ook zaaltjes en daar moet ook genoeg aan cultuur kunnen gebeuren. Maar de mensen uit al onze kernen moeten wel mee gaan doen met het culturele aanbod, ook als dat is om een afstandje naar Bodegraven-Centrum te moeten afleggen. Met wat meer bekendheid over wat er allemaal te doen en dat dat leuk én informatief én interessant kan zijn, moet het lukken dat vele mensen meer gebruik gaan maken van de nu nog bestaande voorzieningen. Meer bezoek betekent meer geld en een betere balans. Alle schouders eronder en het Evertshuis hoeft niet opgedoekt, maar blijft een bruisend midden van en voor onze inwoners!

4. ENYA – Only Time

Wie bepaalt wat de tijd met ons doet? Enya, de Ierse engel met een etherische stem, vroeg zich dat in 2000 ook af. Only Time werd een troostlied na 9/11, maar eigenlijk raakt het elk moment waarop stilte spreekt. Het lied zweeft op een wolk van klanken, zonder drum of beat, maar met de kracht van reflectie. Enya's studio zit in een kasteel, ze geeft nooit optredens, laat staan interviews. Mysterie is haar merk, en Only Time is haar stille schreeuw.

Getekend Loesje:	Uit het Loesje archief van september 1999: Kon vannacht niet slapen, telefoon gepakt en een willekeurig nummer in Los Angeles gebeld .. Toch mooi Jack Ncholsen aan de lijn!

5. ENYA – Orinoco Flow

"Sail away, sail away, sail away…" – wie kent die hypnotiserende mantra niet? Enya's doorbraak uit 1988 werd geboren in de Orinoco Studio, maar voelt alsof het opgenomen is op een wolk boven de Atlantische Oceaan. Dit is new age pop op haar piek: sereen, ritmisch, met een diepe drang om te ontsnappen – niet aan de realiteit, maar naar een andere dimensie. Geen wonder dat Enya miljoenen albums verkocht zonder ooit een tournee te doen. Ze vaart haar eigen koers. Orinoco Flow? Meer een spirituele cruise.

6. SYMFO: EDENBRIDGE – A moment of time

De DuitseSymfonische metal band Edenbridge maakt épische melodieën met Edenbridge's 2001-ballad A moment of time. Oprichtster Lanvall creëerde rijke orchestraties, terwijl Sabine Edelsbacher haar krachtige soprano door de mix joeg. Denk Nightwish-flair meets Hollywood-drama: bombastisch, emotioneel maar voor sommige zijn het net ZA-GE-RES-SEN!

7. VINYLSINGLE: WILSON PICKETT – I'm a midnight mover

In '68 smeedt Wilson Pickett met Bobby Womack deze deep-soul track in Memphis-stijl— ofwel 'R and B uit de sixties. Met de bekende stem van Wilson Pickett,bekend van de wereldhit Hey Jude, met I'm a midnight mover.

Ze vielen. Niet van hun geloof, maar wel van het bordje "regeerakkoord 2.0". Het kabinet is weg. Plop. Alsof iemand de stekker uit een halflege waterkoker trok. En nu? Nu zitten we alweer een jaar te koekeloeren naar een toneelstuk waarin niemand zijn tekst kent, maar wel allemaal tegelijk wil praten. Over elkaar, tegen elkaar… en vooral: niet met elkaar.

Ministers zonder handleiding, fractieleiders met geheugenverlies en plannen… ja, plannen liggen er zat, maar vooral op stapels, niet in uitvoering. De

ambtenaren fluisteren: “Zo moet het!” Maar de bewindspersonen denken: “Wat een leuk advies… ik negeer het even.”

En daar, in de coulissen, hoor je de roep van het volk. Sommige roepen verstandig, andere schreeuwen alsof ze auditie doen voor een woedend YouTube-kanaal. Eén iemand noemde z’n eigen premier een lapzwans – wat opvallend is, want hij had ‘m zelf nog op de stoel gezet. Zoiets als een kok die de soep verbrandt en dan de lepel de schuld geeft.

En dan heb je nog de “vrijwillige grenswachten”… die zelf even kwamen handhaven alsof het Fortnite was. Democratie wankelde op z’n sandalen.

Maar goed. Laten we niet alles kapotdenken. Want stemmen, lieve luisteraars, stemmen is als douchen: je moet het regelmatig doen, en niet alleen als het stinkt. Kies met je hoofd, niet met je hiel. En vergeet niet: een goed bestuur is als een orkest. Het klinkt pas lekker als niet iedereen een solo probeert te spelen.

PIETS UITSPRAAK – De politiek staat stil in de boksring en kijkt alleen nog naar anderen.

Door de val van het kabinet was het voorspelbare gebeurd. Maar wat nu na meer dan een jaar een land dat stillag op diverse terreinen door de coalitiebesprekingen en de regeringsbesprekingen en de besluiteloze beloften van ministers die niet wisten hoed je zo’n beroep zelf moet managen. Daar is ook geen echte opleiding voor. Maar dan moet je mensen op posten benoemen die wel wat van de speciale materie begrijpen en zeker meer ingelezen zijn zodat ze bij het overleg met de Tweede Kamer hun ideeën en mogelijke besluiten wel duidelijk kunnen verwoorden in plaats van steeds iets te roepen en dat te blijven herhalen en dat dit dan niet tot een uitvoerbare wet komt.

We noemen geen namen, want we moeten door. Het is niet te hopen dat er weer een jaar verloren gaat met loze verkiezingsbeloften en coalitie-sluipen in modder en loopgraven voordat er wat gebeurt in allerlei dossiers die op doorwrochte plannen liggen te wachten. Als je hoort dat vele ambtenaren die die ministers moeten helpen met hun kennis en dan soms zelfs tegen hun bewindsman of bewindsvrouw ingaan, dan zou je beter uit de ruif van topambtenaren kunnen putten voor wat betere ministers en staatssecretarissen.

Dus, we hopen dat de stapel aan fractieleiders nu per direct gaat stoppen met alleen andere partijen uit te willen sluiten of modder te blijven gooien naar mensen waar ze toch nog wel eens misschien mee samen moeten gaan werken om dit land boven water te kunnen houden. De verschillen zijn echt kleiner dan ik uit monden van die mensen hoor. Dan hoor je dat ze alleen die soms zelfs hatelijke opmerkingen alleen voor de buhne maakten bij hun respectieve partijcongressen.

Ook hopen wij dat de stemgerechtigden nu eens met verstand gaan stemmen en niet vanuit hun hielen in het zandgevoel. Nu haal ik toch nog maar even het ultieme haatgevoel naar boven van de man met een lid. Deze potentaat meldde onlangs dat zijn eigenste premier van het hard gevallen kabinet een lapzwans van de zuiverste soort is, terwijl hij die zelf had gepolst. En … dat de malloten die eigenhandig de grens gingen bewaken om asielzoekers tegen te gaan houden een prachtige actie hadden uitgevoerd. Dit is zeker in alle twee de zaken zagen aan de democratie als je zulk volk werk laat doen waar ze niet voor opgeleid zijn. Wat is het verschil hier dan, dacht ik meteen, met die lui die op hun zolderkamertjes in het verleden de pedofielen onder ons op gingen zoeken

om ze lichamelijk te straffen.

Laten we met verstand gaan kiezen en alle goede instanties die we in dit nog mooie land hebben hun werk laten doen met onze sympathie. Dan hebben we het over zoveel beroepen die belangrijk zijn en die we nodig hebben. Een goede regering wordt door ons allen gekozen. Stem mee!

8. ERA – Ameno

Koorgezang, Gregoriaanse klanken, een elektronische beat – en daar is Ameno, het debuut van ERA uit 1996. Het klinkt als een middeleeuws ritueel, maar is een creatie van de Franse producer Eric Lévi. Niemand weet wat de tekst betekent, want die is verzonnen Latijn. Toch raakt het een snaar: episch, mystiek en grenzeloos theatraal. Perfect voor films, commercials, of... zoals net een dramatische entree in je woonkamer.

9. KARL JENKINS – Adiemus

Een klassiek koorwerk met tekst waar geen woord van bestaat – dát is het wonder van Adiemus. Gecomponeerd door de Welshe maestro Karl Jenkins in 1995, bedoeld als muziek voor een Delta Airlines-commercial, maar het werd een hit op zich. Adiemus klinkt als wereldmuziek meets symfonisch experiment. Je hoort stemmen, geen taal. Ritme, geen grenzen. Alsof de aarde zelf even ademt in noten. Karl Jenkins laat muziek spreken waar woorden tekortschieten.

10. TOP 40 Classic: SHOCKING BLUE – Mighty Joe

Na Venus kwam hij de hoek om sluipen: Mighty Joe. Geen held met cape, maar een mysterieuze man met een donker verleden – gezongen door Mariska Veres met een stem die fluweel laat blozen. Shocking Blue's opvolger van hun wereldhit klom in 1969 naar plek 12, en laat horen dat ook hun B-kantjes in goud gedrukt leken.

11. CABARET: STEFAN POP – Telefoongesprek loopt uit de hand

Een telefonische vraag voor een interview loopt raar uit de hand in de tram .. Aldus Stefan Pop

EIND TEKST

En daarmee zijn we aan het einde gekomen van De Muziek Experts, aflevering 528. Waar we begonnen bij de blues van Fleetwood Mac, langs de mystiek van Enya en ERA zweefden, om uiteindelijk te landen in de politieke modder van een verzopen coalitie.
We ontdekten dat Chopin prima op de dansvloer past, dat het Evertshuis misschien wel meer podium is dan gebouw, en dat je in de tram beter niet belt met een cabaretier.
Of het nou Shocking Blue was met Mighty Joe, Wilson Pickett op vinyl of de epische klanken van Edenbridge — we hebben vanavond bewogen tussen droom en daad, tussen parlement en pianoles, tussen Ameno en Adiemus.

Volgende week zijn we er gewoon weer, met Bas, Piet en een nieuwe muzikale reis langs vergeten parels, actuele uitspraken en een frisse dosis radioverstand. Lees of luister alle teksten nog een rustig na op onze iets vernieuwde website

demuziekexperts.nl en volgende week dinsdagavond zijn we er weer om acht uur en de zaterdagochtend om elf uur.
Maar niet voor we eerst naar Piet gaan voor de Tip van de Redactie!

AFSLUITER:
Tot dan! En vergeet niet: als muziek spreekt, mogen politici best even stil zijn.

12. TIP V/D REDACTIE: FLASH & THE PAN – Hey St.Peter

Deze maand aandacht voor Flash & the Pan, een Nederlands-Australische band van Easybeats-leden Harry Vanda en George Young. Nu het nummer Hey St. Peter dat new wave mixt met spoken-word ironie, en de B-kant werd later gecoverd door niemand minder dan Grace Jones. Pure seventies met een knipoog!